

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 7/08-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. marca 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť RNDr. V. Š., CSc., K., zastúpeného advokátom JUDr. S. L., S., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. júna 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 94/07 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo RNDr. V. Š., CSc., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. júna 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 94/07 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 94/2007 z 12. júna 2007 zrušuje a prikazuje mu vo veci znovu konať a rozhodnúť.

3. RNDr. V. Š., CSc., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk

(slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky p o v i n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky j e p o v i n ý uhradiť RNDr. V. Š., CSc., trovy konania v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. S. L., S.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 7/08-22 z 9. januára 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť RNDr. V. Š., CSc. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 12. júna 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 94/07 a predchádzajúcimi postupmi Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 881/94 (pôvodne vedenom na Mestskom súde v Košiciach pod sp. zn. 18 C 221/92) a Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 474/06 bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu najvyššieho súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti prijatej na ďalšie konanie.

Predseda najvyššieho súdu vo vyjadrení k sťažnosti z 1. februára 2008 okrem iného uviedol:

„Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vytýka Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, že svojím uznesením sp. zn. 3 Cdo 94/2007 z 12. júna 2007 zasiahol do jeho práv garantovaných v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol, aby Ústavný súd Slovenskej republiky toto rozhodnutie zrušil a priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 200 000 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosťou napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 30. januára 2007 sp. zn. 5 Co 474/2006, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Košice II z 3. augusta 2006 č. k. 18 C 881/94-76.

Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal prípustnosť dovolania v danej veci a dospel k záveru, že dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nespĺňa žiadnu z možností prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p. Následne sa sústredil na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska vád uvedených 237 O. s. p. So zreteľom na dovolaťom namietanú vadu sa detailne zaoberal vadou konania, podľa ktorej účastníkovi konania sa odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f) O. s. p.). Dospel k záveru, že dovolaťel namieta predmetnú vadu konania odvolacieho súdu bezdôvodne. Svoj záver dovolací súd náležité v odôvodnení sťažnosťou napadnutého rozhodnutia právne vyargumentoval. Osobitne sa zaoberal aj otázkou, či bol vyčerpaný celý predmet konania. Výslovne uviedol, že obsah spisu v ničom neopodstatňuje záver, že by procesný postup oboch súdov nižších stupňov, ktorý predchádzal vydaniu zamietajúceho rozhodnutia vo veci návrhu na vydanie doplnujúceho rozsudku podľa § 166 ods. 2 O. s. p. vykazoval znaky procesnej vady v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

Z uvedených dôvodov navrhujem sťažnosť sťažovateľa posúdiť ako nedôvodnú.“

Ústavnému súdu bolo 18. februára 2008 doručené stanovisko právneho zástupcu sťažovateľa k vyjadreniu najvyššieho súdu, z ktorého okrem iného vyplýva:

„K vyjadreniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky oznamujem, že stále mám názor, ktorý som uviedol v sťažnosti, že nebol dôvod na odmietnutie môjho dovolania a mám za to, že boli splnené podmienky na to, aby súd moje dovolanie riadne prejednal a rozhodol o ňom.

Stále som presvedčený, že súdy doposiaľ nerozhodli v celom rozsahu o mojom návrhu. Svoje práva som si v konaní riadne uplatnil, nikdy som nepredpokladal, že súdny spor môže trvať tak dlho. Nikdy som nevzal riadne uplatnený nárok na náhradu mzdy za obdobie po 31. 10. 1993 ani nárok na zaplatenie úroku z omeškania späť a nikdy som v tejto časti nenavrhol súdu zastavenie konania, preto som presvedčený o svojom práve.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od konania verejného ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Neoddeliteľnou súčasťou ochrany ústavnosti je ochrana základných práv a slobôd, ktoré fyzickým osobám a právnickým osobám zaručuje ústava a medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy) (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01).

Konaním a rozhodovaním všeobecných súdov je ústavný súd oprávnený zaoberať sa len vtedy, ak sa nimi namieta porušenie takých základných práv alebo slobôd, ktorým nebola poskytnutá účinná ochrana. Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd

občana je okrem iného opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých namieta a ktorý mu umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 36/96).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (m. m. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

Z judikatúry tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/03).

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) tiež vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“.

III.

Z obsahu sťažnosti, z príloh, ktoré sú k nej pripojené, a zo súdnych spisov všeobecných súdov ústavný súd zistil tieto relevantné skutočnosti:

Sťažovateľ ako navrhovateľ na pojednávaní 14. septembra 1993 (č. 1. 70 zápisnice) žiadal pripustiť zmenu návrhu na začatie konania s tým, že *„Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy až do doby umožnenia výkonu prác odporcom, ako aj zaviazat' odporcu na zaplatenie všetkých trov konania s tým, že oproti návrhu zo dňa 5. 11. 1992 rozširuje návrh na náhradu mzdy aj za čas po 30. 10. 1992 až do doby umožnenia výkonu prác (...)“*. Tento návrh sťažovateľ doplnil podaním z 21. októbra 1993 označeným ako *„Spresnenie petitu návrhu na začatie konania“* na pojednávaní konanom toho istého dňa. V tomto podaní si sťažovateľ uplatnil nárok na náhradu mzdy spolu v sume 133 530 Sk s príslušenstvom pohľadávky - *„3 % úrok odo dňa podania návrhu až do zaplatenia (...)“*. Odporca žiadal návrh zamietnuť. O tomto návrhu sťažovateľa okresný súd dosiaľ nerozhodol.

Bývalý Obvodný súd Košice 2 v právnej veci sťažovateľa *„o určenie vzniku a trvania pracovného pomeru“* a *„o náhradu mzdy“* rozsudkom sp. zn. 18 C 221/92 z 30. novembra 1993 určil, že pracovný pomer na dobu neurčitú vznikol medzi sťažovateľom a odporcom 1. januára 1992, a súčasne jeho nárok o náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie. V tomto rozsudku sa na strane č. 1. 95 uvádza, že *„Súd zmenu návrhu pripustil dňa 21. 10. 1993“*.

Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odporca odvolanie 2. marca 1994 v časti, ktorým určil, že medzi sťažovateľom ako navrhovateľom a odporcom vznikol pracovný pomer, pričom odvolací súd jeho odvolanie 29. apríla 1994 zamietol.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 18 C 881/94 z 1. júna 2006 zaviazal žalovanú zaplatiť sťažovateľovi náhradu mzdy v sume 133 530 Sk za obdobie od 1. februára 1992 do 31. októbra 1993.

Okresný súd uznesením sp. zn. 18 C 881/94 z 3. augusta 2006 zamietol návrh sťažovateľa na doplnenie rozsudku. V dôsledku podaného odvolania krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 474/2006 z 30. januára 2007 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd odmietol uznesením sp. zn. 3 Cdo 94/2007 z 12. júna 2007.

Podstatou sťažnosti sťažovateľa je skutočnosť, že najvyšší súd ako dovolací súd nepreskúmal dostatočne jeho dovolanie (v spise sa nachádza na č. l. 104-109) proti rozhodnutiam a postupom okresného súdu, resp. krajského súdu. Vo svojom rozhodnutí sa podľa sťažovateľa *„nezaoberal skutočnosťou, ktorá vyplýva zo súdneho spisu a najmä zo zápisníc z pojednávanií najmä na pojednávanií dňa 14. 09. 1993 keď som spresnil čas, za ktorý uplatňujem nárok na náhradu mzdy a to od času 30. 01. 1992 až do doby umožnenia výkonu prác. O tomto mojom návrhu na zmenu návrhu však súd doposiaľ súd nerozhodol. V priebehu súdneho konania na pojednávanií dňa 21. 10. 1993 predniesol môj právny zástupca senátu spresnenie petitu návrhu na začatie konania podľa ktorého uplatnil podľa § 130 Zákonníka práce náhradu vo výške 133.530,-- Sk, za čas od 01. 01. 1992 do 31. 10. 1993. Zároveň som si uplatnil príslušenstvo pohľadávky úrok a to v tom čase platný 3 % úrok od podania návrhu až do zaplatenia. Po tom, čo sme predložili písomný návrh na pojednávanií dňa 21. 10. 1993 žalobca na výslovnú výzvu súdu špecifikoval výšku uvedeného nároku od 01. 01. 1992 do 31. 10. 1993, t. j. ku koncu mesiaca v ktorom sa uskutočnilo toto pojednávanie so súčasným uplatnením zákonného úroku z omeškania. Poznámam, že nikdy som nevzal späť návrh za čas po 30. 10. 1993, čo by som v zmysle O. s. p. musel vyslovene uviesť. Samozrejme že po celý čas som uplatňoval svoj nárok až*

do opätovného zamestnania. Rozsudkom z 01. 06. 2006 však súd podľa mňa nerozhodol o celom predmete konania, keď nerozhodol o nároku od 01. 11. 1993 a nerozhodol ani o zákonom úroku z omeškania.“

V dôsledku tohto neprávneho procesného postupu sa sťažovateľ domnieval, že je daný dovolací dôvod podľa ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, pretože mu postupmi všeobecných súdov došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Ústavný súd preskúmal tieto námietky sťažovateľa a zisťoval, či sa vo svojom rozhodnutí najvyšší súd zaoberal aj týmito argumentmi sťažovateľa, ktoré uplatnil aj vo svojom dovolaní proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Co 474/2006 z 30. januára 2007, a zistil, že to tak nebolo.

Keďže základom súdnej ochrany je jej poskytnutie tomu právu, o ochranu ktorého účastník súdneho konania súd požiadal, je jeho prirodzenou súčasťou aj oprávnenie účastníka súdneho konania o jeho návrhu rozhodnúť.

Sťažovateľ podal 21. októbra 1993 návrh na zmenu petitu, v dôsledku čoho okresný súd mal vydať rozhodnutie o pripustení, resp. nepripustení zmeny návrhu.

Ústavný súd konštatuje, že súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nielen oprávnenie „každého“ domáhať sa zákonom ustanoveným postupom ochrany svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ale aj rozhodnúť (rozhodovať) o návrhu sťažovateľa ako účastníka súdneho konania (obdobne III. ÚS 202/07).

Okresný súd síce v rozsudku sp. zn. 18 C 221/92 z 30. novembra 1993 výslovne (č. 1. 95) uviedol, že „Súd zmenu návrhu pripustil dňa 21. 10. 1993“, táto skutočnosť však zo súdneho spisu nevyplýva.

Sťažovateľ sa dovoľával ústavnej ochrany tvrdiac, že procesným postupom všeobecných súdov, ale i zákonným využitím procesných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku mu ako účastníkovi konania nebolo zaručené základné právo na súdnu a inú

právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže ústavný súd zo spisu sp. zn. 18 C 881/1994 a z obsahu sťažnosti zistil, že o celom návrhu sťažovateľa z 21. októbra 1993 zákonným spôsobom rozhodnuté nebolo a najvyšší súd napriek tomu jeho dovolanie odmietol, konštatuje, že najvyšší súd porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Najvyšší súd pri rozhodnutí o dovolaní sťažovateľa pri odôvodnení svojho rozhodnutia mal rešpektovať základné právo sťažovateľa vyplývajúce mu z ústavy a právo, ktoré mu je zaručené dohovorom. Bolo povinnosťou najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, aby dal jednoznačnú odpoveď na všetky námietky sťažovateľa uvedené v dovolaní proti napadnutým rozhodnutiam a postupom všeobecných súdov. Odôvodnenie jeho rozhodnutia takéto závery podľa názoru ústavného súdu neobsahuje, je nepresvedčivé a neúplné, pretože sa argumentmi sťažovateľa nezaoberalo, čím sa reálne nezabezpečilo uplatnenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

S poukazom na uvedené ústavný súd konštatuje, že uznesením najvyššieho súdu z 12. júna 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 94/07 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

IV.

Sťažovateľ žiadal aj zrušenie uznesenia najvyššieho súdu z 12. júna 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 94/07 a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.), a zruší také rozhodnutie,

opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.) vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.), obnovil stav pred porušením.

Keďže napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 12. júna 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 94/07 došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, ústavný súd toto uznesenie zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde], v ktorom bude viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Povinnosťou najvyššieho súdu v ďalšom konaní bude v rámci pôsobnosti, ktorú mu umožňuje Občiansky súdny poriadok, zabezpečiť, aby boli zisťované a vyhodnocované všetky skutočnosti uvedené v dovolaní sťažovateľa tak, aby jeho rozhodnutie bolo zákonné a súladné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ žiadal, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk, ktoré odôvodnil vo svojej sťažnosti. V danom prípade podľa názoru ústavného súdu prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

V nadväznosti na uvedené okolnosti prípadu považoval ústavný súd za dostatočné priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde v sume 50 000 Sk. Vo zvyšnej časti jeho žiadosti nevyhovel.

Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2006, ktorá bola 17 822 Sk. Úhradu sťažovateľovi priznal podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2007 (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s ustanoveniami § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, každý v sume 2 970 Sk a k tomu 2 x 178 Sk režijný paušál. Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania v celkovej sume 6 296 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2008

